

עליהן קיבוץ כפר גלעדי. הן נקראו באידיש "וַאֲסָעֶרְבּוֹדָן" "ברגבוֹדָן". כפר גלעדי "כבש" - או קיבל - לأت את האדמות האלה כאשר אנשי מטולה חדרו לעבד אותן.

אצל העربים לכל חלקה היה שם. מפות המנדט עדים ציינו את שמות החלקות בערבית. בכיוון משבג עם של היום הייתה אדמה "נירחה", "טיון" ליד כפר גלעדי היום, ואדמה "טלחה"- תל-חי.

היתה חלקה בשם "כתים" בכוון עמוק עיון. השטח שנקרא "טאוויל" אותו שטח לא מנוקז בעמק עיון, היה מעובד בידי קבוצה של 8 איכרים. הייתה חלקה שנקרה זיקה. שטחים נוספים נקראו תרחבניה, חמארה וגירוה אל חليل.

תעלות הניקוז ניקזו את המים בצורה פרימיטיבית. התעלות לא נשמרו, ונחרשו במשך הזמן על-ידי החרים.

קבוצה אחרת מנתה שישה איכרים. אלה קיבלו לעיבוד את האדמות של טלחה (מאוחר יותר תל-חי). ניתן היה להשיקות אדמות אלה ממעיין הטיוון שנמצא מעל תל-חי והוריס מים טובים כל השנה.³⁶ המרחק מן המושבה עד לטלה הכביד. קשה לצאת יומ-יום ולבודז שעות עד אשר מגעים לעבודה. הפטرون נמצא על ידי מגוריו החרטים העربים במקום. את השוררים - בהמות העבודה - החזיקו במערה.

את החצר הידועה בטלה (תל-חי) בנה קלורייסקי בשנים 1907-1908. בששת החדרים שנבנו, גרו שישה עובדים ערבים עם משפחותיהם. החדר העליון - העלייה, היה מקום עבור האיכרים כאשר באו למקום לעבודה ולהשגהה. שאר המבנים שימשו לאחזקה בהמות העבודה וمتבנים. הייתה שם פעם, עוד לפני שנבנו הבניינים של תל-חי. נסעתו עם אליוביץ הוקן - הייתה ילד - ישבנו תחת עץ צפצפה והוא הראה לי איך עושים חליל מענף צפצפה י록.

הדייש התבכע בטלה במקום, בדישה ערבית. בעגלות ועל-גבי חמוריהם הובילו למושבה את שקי התבואה. גרעינים בנפרד, קש ותבן בשקים גדולים שנקרוו "חישות".

אם אינני טועה, כל ששת האיכרים שאדמתם הייתה בטלה עזבו במשך הזמן את מטולה.